

Arrest

nr. 320 561 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS loco advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 22 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 maart 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in het dorp Zakhel, van het district Kunduz van de gelijknamige provincie. U verklaarde een Pashtounse moslim te zijn. U bent vijf jaar naar school geweest en nadat u gestopt was met school bent u naar de madrassa geweest voor ongeveer twee jaar. U ging echter niet regelmatig naar de madrassa omdat u ook uw vader moest helpen met groenten verkopen in de bazaar van Kunduz.

De taliban kwamen één keer in de twee of drie maanden naar de madrassa om jongens te rekruteren. Eén keer was u in de madrassa samen met uw broer I. Z. (o.v. (...)) toen B., een neef van uw vader, met twee andere talibanleden binnenkwamen en de namen van jongens opschreven op een lijst. Ze vertelden eerst dat jullie moeten meegaan om te vechten tegen de ongelovigen en dat jullie een goed leven krijgen in het paradijs en maagden krijgen als jullie het land bevrijden. Ze zeiden ook dat ze jullie morgen of over een paar dagen gingen komen ophalen en dat jullie wapens moesten meenemen om te vechten tegen de ongelovigen en dat jullie een opleiding zouden krijgen van de taliban. Daarna kwam B. naar u en uw broer en zei dat hij jullie namen kende en dat hij jullie kan komen ophalen wanneer hij wil omdat hij jullie ook wist wonen. U en uw broer zijn naar huis gegaan en hebben alles verteld aan jullie ouders waarna ze hebben beslist om jullie weg te sturen. Zo zijn jullie de volgende dag samen met uw vader naar uw maternale oom gegaan in Kunduz bazaar waar jullie twee nachten zijn gebleven. Uw oom heeft een smokkelaar gevonden waarna u en uw broer ongeveer de 6de of 7de dag na het Suikerfeest in 2021 (gevierd op 12 en 13 mei 2021) uit Afghanistan zijn vertrokken.

Jullie reisden dan verder via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u en uw broer op 18 december 2021 aankwamen. U diende vier dagen later op 22 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

De taliban zijn nog zo'n zes à zeven keer langsgekomen bij uw ouderlijk huis om u, uw broer en uw vader te zoeken en B. komt nog altijd vaak langs met een groep van drie of meer talibanleden.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. Daarnaast vreest u ook vervolgd te worden omwille van een grondconflict tussen uw familie en de neven van uw vader die nu lid zijn van de taliban en veel macht hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), taskara van uw broer (kopie), taskara vader (kopie), taskara grootvader (kopie), vier foto's van u in Afghanistan (kopie), foto's van uw dorp (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw broer Z. I. (OV. 9.271.830) verklaarde. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van uw verzet om zich aan te sluiten bij de taliban en omwille van het grondconflict binnen uw familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS I. 14/3/2023, d.d. 14/03/2023, p. 16, 17). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd en de eraan verbonden levensomstandigheden voor uw komst naar België. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 20 augustus 2021 16,6 jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 15 september 2021 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uw geboortedatum werd

bijgevolg van 28 februari 2005 naar 1 januari 2002 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat de rechten van het kind niet op uw van toepassing zijn, ook geeft u door u valselijk als een minderjarige voor te doen geen zicht op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U blijft beweren dat u 16 jaar oud was bij aankomst in België (CGVS I. 14/3/2023, p.4). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een aanzienlijk lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo'n drie tot vijf jaar ouder bent verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt en de kennis die van u verwacht kan worden, de hele voorstelling dat de taliban u kort voor uw vertrek als student geschikt achtten om aan de jihad deel te nemen komt volledig op de helling te staan voeren (CGVS I. (...) 14/3/2023, p. 9, 10, 11, 14).

Uw taskara kan overigens geen soelaas bieden. U verklaart immers dat u uw taskara vier maanden na uw aankomst in België heeft laten opmaken en dat u erop heeft laten zetten dat u negentien jaar oud was omdat u deze leeftijd in België meekreeg (CGVS I. 14/3/2023, p.5). Niet alleen doet uw bewering dat u vanuit België een taskara kan laten maken met de door u gewenste gegevens de bewijswaarde van deze taskara teniet, ook staat er op deze taskara vermeld dat het stuk opgemaakt werd op 20/3/1400 (Afghaanse kalender, 31 mei 2021). Deze uitgiftedatum valt niet te rijmen met uw bewering dat u dit stuk liet opmaken vier maanden na uw aankomst in België op 20 augustus 2021. Ook deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde taskara en sterkt de bevinding dat het een vals stuk betreft. Te meer daar uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse stukken gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan het enige stuk dat u aanbrengt om uw identiteit te staven maakt niet alleen dat u uw nalaat om uw identiteit aan te tonen, maar ook dat uw pogingen om de Belgische asielinstanties te misleiden het geloof in uw beschermingsnood aanzienlijk fnuiken.

Verder dient te worden vastgesteld dat u de rekrutering door de taliban in de madrassa niet aannemelijk heeft weten te maken. Zo schieten uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban en hun rekruteringswijze in de madrassa tekort. Zo verklaart u dat de taliban één keer om de twee of drie maanden na het avondgebed naar de madrassa kwamen en de namen van jongens die reeds meerderjarig waren en waarvan de baard al aan het groeien was, op een lijst te noteerden om ze dan later vanuit de madrassa mee te nemen om de jihad te gaan voeren (CGVS I. (...) 14/3/2023, p. 9, 10, 11, 14).

Er dient evenwel te worden gewezen op de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt(e) van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele (en gedwongen) rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uw verklaringen omtrent de manier waarop de taliban jongens rekruteerden in de madrassa zijn immers niet overtuigend. U gevraagd te vertellen wat er allemaal gebeurde als de taliban naar de madrassa kwamen verklaarde u dat ze aan degenen die geen baard hadden vroegen om aan één kant te staan en de andere met een volgroeide baard aan de andere kant. De jonge mannen met baard werden verplicht om hun namen door te geven en degenen die dit weigerden of probeerden te liegen werden geslagen (CGVS I. 14/3/2023, p. 14). U verder gevraagd wat er allemaal gezegd werd verklaart u dat ze zeiden dat jullie moeten vechten tegen degenen die het land zijn binnengevallen om het land te bevrijden en dat jullie beloond zouden worden in het paradijs (CGVS I. 14/3/2023, p. 14, 18; CGVS I. 26/4/2023, p. 6). Wanneer ook uw broer werd gevraagd naar

die ene keer dat hij de taliban in de madrassa zag verklaart hij eveneens dat ze oproepen de buitenlanders en de ongelovige soldaten van het Afghaans leger te bevechten ten einde in het paradijs beloond te worden (CGVS S., p. 9, 10, 18). Het is weliswaar niet aannemelijk dat de taliban door middel van enkele algemeen bekende en niet-uitgewerkte stellingen naar het hoofd van jongelingen te werpen ze hen trachten te overhalen om hun leven te geven aan het bestrijden van de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen.

Verder stelt u dat de jongens die op de lijst stonden één of twee dagen kregen om zich voor te bereiden voordat ze werden meegenomen door de taliban (CGVS I. 14/3/2023, p. 10). U gevraagd wat jullie moesten doen als voorbereiding stelde u ook niet te weten waarom ze die tijd gaven maar dat jullie jullie ouders op de hoogte moesten stellen dat jullie met de taliban meegingen en extra kleren moesten meenemen (CGVS I. 14/3/2023, p. 10, 15; CGVS I. 26/4/2023, p. 7). Het is echter bijzonder merkwaardig dat de taliban zomaar nog voor de jongeren daadwerkelijk overtuigd waren, vroegen om zich voor te bereiden en over twee dagen terug te komen naar de madrassa om mee de jihad te gaan voeren. Het risico dat de jongens vluchten is dan ook zeer groot wanneer dat wordt verteld aan nog niet-overtuigde jongeren, zeker in het geval van uw broer die slechts één keer de preken van de taliban te horen kreeg. U geeft zelf dat het gebeurde dat de uitgekozen jongens wegliepen waardoor er niet begrepen kan worden waarom de taliban aan deze werkwijze zou vasthouden (CGVS I. 14/3/2023, p.11). Aan jullie beiden de vraag gesteld waarom de taliban de jongeren niet ineens gedwongen meenamen gezien het risico dat ze in die paar dagen de mogelijkheid hadden om te verklaren jullie dit niet te weten al oppert uw broer de hypothese dat de taliban misschien zonder vervoer kwamen (CGVS I. 14/3/2023, p. 11; CGVS I. 26/4/2023, p. 7; CGVS S., p. 20). Aangezien de taliban telkens op een duidelijke manier tewerk gingen door om de paar maanden een studenten uit de madrassa in te lijven kan er niet aangenomen dat een praktische beletsel achter hun werkwijze schuil zou gaan.

Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat u en uw broer weinig tot geen kennis hadden over talibanleden die in het dorp opereerden. U gevraagd naar talibs in uw dorp verklaarde u B. te kennen die een verre neef van uw vader was en nog twee andere mensen A. en O. die lang geleden waren omgekomen bij een bombardement (CGVS I. 14/3/2023, p. 12). U gevraagd of u ook talibs kende die aanwezig waren in uw dorp de maanden voor uw vertrek verklaart u dat er in die periode andere taliban waren die u niet kende (CGVS I. 14/3/2023, p. 12). Ook uw broer verwijst enkel naar B. die samen met twee andere talibanleden jullie namen hadden opgeschreven in de madrassa. Namen van andere talibs blijkt hij niet te kennen (CGVS S., p. 7). Indien de taliban daadwerkelijk al sinds jaren geleden naar uw dorp kwamen en ze de laatste maanden voor jullie vertrek in die mate de controle over uw dorp hadden dat ze hun gedragsregels konden afdwingen, zoals uw broer vertelt, zouden jullie een betere kennis van de talibanleden in uw dorp en regio mogen hebben (CGVS I. 14/3/2023, p.12; CGVS S., p.6,7). Daarnaast is het evenzeer bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat u geen enkele informatie kon geven over jongeren die effectief uit de madrassa gerekruteerd werden door de taliban. Hiernaar gepeild verklaart u dat de taliban veel jongens hadden gerekruteerd waaronder uw neven die ook naar de madrassa gingen (CGVS I. 14/3/2023, p. 15). U gevraagd naar nog andere voorbeelden gaf u opnieuw de namen van A. en O. die lang geleden bij de taliban zaten en overleden bij een bombardement (CGVS I. 14/3/2023, p. 15). Wanneer ook aan uw broer werd gevraagd of hij naast uw neven nog andere dorpelingen kende die werden gerekruteerd door de taliban verklaarde hij dat de taliban veel mensen hebben meegenomen maar hij zelf niemand persoonlijk kende (CGVS S., p. 9). Ook wat betreft dorpelingen die gevlucht waren verklaarde uw broer dat er veel mensen omwille van deze problemen vluchtten maar daar verder geen informatie over te hebben omdat er al duizenden mensen waren vertrokken en Zakhel de grootste etnische groep is in Kunduz (CGVS S., p. 19). Ook indien de Zakhel daadwerkelijk een groot dorp is kan er van u en uw broer verwacht worden dat jullie de namen van jullie medestudenten die ingelijfd werden zouden kennen indien de taliban daadwerkelijk jullie madrassa als rekrutenpool beschouwden (CGVS S., p.9). De ernstige lacunes in jullie vluchtverhaal ondermijnen verder het geloof in jullie vrees voor de taliban.

Voorts is het gebrek aan enige genomen veiligheidsmaatregelen allerm minst aannemelijk. U gevraagd waarom u en uw broer naar de madrassa bleven gaan ondanks dat jullie wisten van de rekruteringen door de taliban en dat er een risico was om zelf meegenomen te worden verklaren jullie dat jullie vroeger niet echt in gevaar waren omdat jullie namen nog niet op de lijst stonden en dat jullie er nooit aan hebben gedacht dat jullie namen op een dag op de lijst zouden komen (CGVS I. 14/3/2023, p. 21; CGVS I. 26/4/2023, p. 8). U verder gevraagd waarom u dacht dat ze uw naam niet zouden opschrijven stelt u dat u toen minderjarig was en die laatste keer werden jullie namen opgeschreven omdat B. was gekomen en hij jullie al kende (CGVS I. 26/4/2023, p. 8). Uw broer stelt eveneens dat jullie niet wisten dat ze ook achter jullie zouden komen en dat hij zelf niet aanwezig was in de madrassa de vorige keren maar dat hij verder ook niet wist waarom hij is blijven gaan ondanks dat jullie op de hoogte waren van de aanwezigheid van de taliban (CGVS S., p. 20). Uw verdere vergoelijking dat alles toevallig was en dat het soms gebeurde met andere jongens maar u en uw broer nooit hebben gedacht dat het ook bij jullie zou gebeuren houdt echter geen steek in aangezien u al op de hoogte was dat de taliban om de twee à drie maanden de oudere jongens met een baard eruit kozen om te rekruteren en het hierboven aangehaalde leeftijdsonderzoek heeft aangetoond dat niet alleen uw broer maar ook u meerderjarig was bij uw vertrek uit Afghanistan (CGVS I. 14/3/2023, p. 21; CGVS S., p. 4, 11).

Het valt dan ook niet te begrijpen dat u zelfs nadat veel jongeren gerekruteerd werden doorheen de jaren nog steeds het risico nam om samen met uw broer naar de madrassa te gaan en zelfs uw broer op geen enkel moment waarschuwde dat ze de volwassen jongens eruit kozen om de jihad mee te gaan voeren (CGVS I. 26/4/2023, p. 7). Het is in die zin bijzonder merkwaardig dat zowel u als uw ouders, die eveneens op de hoogte waren van de rekruteringspraktijk, geen maatregelen namen om aan de rekruteringsdrang van de taliban te vermijden (CGVS S., p. 20-21).

Tot slot leggen u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de concrete feiten die zich hebben afgespeeld in de madrassa op het moment dat jullie beide namen werden opgeschreven door B. Zo stelt u dat vijf of zes talibanleden waaronder B. binnenkwamen in de madrassa en ze de jonge studenten van de studenten met een baard scheidden (CGVS I. 14/3/2023, p. 16). Uw broer daarentegen spreekt over drie talibanleden waarvan één bij de deur bleef staan, de andere aan het praten was en B. de namen van de jongens opschreef (CGVS S., p. 13). Daarnaast beweert u dat u eerst in de rij met de jonge kinderen stond waarna één van de talibanleden aan uw kleren had getrokken en zei dat u in de rij van de volwassenen moest staan, terwijl uw broer verklaart dat u meteen in de rij van de volwassenen was gaan staan (CGVS I. 14/3/2023, p. 16; CGVS S., p. 20). Ook zegt u dat de taliban duidelijk zeiden dat ze over twee dagen gingen terugkomen naar de madrassa en dat jullie dan aanwezig moesten zijn (CGVS I. 26/4/2023, p. 7). Uw broer verklaart echter dat ze morgen of een andere dag gingen terugkomen om jullie mee te nemen zonder de juiste dag te specificeren (CGVS S., p. 20). Overigens is het opmerkelijk dat uw broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat de taliban huis aan huis rekruteerden en ze naar jullie huis waren gekomen om jullie namen op te schrijven zonder ook maar één keer de madrassa te hebben vermeld (CGVS vragenlijst S., vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd ontkent uw broer dit gezegd te hebben en verklaart hij wel de madrassa te hebben vermeld. Als verklaring werpt hij op dat de tolk het misschien niet goed had begrepen (CGVS S., p. 21). Zijn vergoelijking kan echter niet weerhouden worden aangezien hij zijn verklaringen in niet mis te verstane bewoordingen liet optekenen en zijn verklaringen na afloop ter bevestiging aan hem voorgelezen werden. De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden schaden opnieuw zeer ernstig het geloof in jullie asielrelaas.

Ook wat betreft de vervolgingsfeiten voor en na uw vertrek legde u incoherente verklaringen af in vergelijking met uw broer die uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Zo weet u geen duidelijk beeld te schetsen van de periode die u bij uw oom bent geweest. Zo verklaarde u bij het eerste onderhoud daar drie of vier dagen te hebben verbleven terwijl u tijdens het tweede onderhoud samen met uw broer duidelijk aangaf dat jullie twee dagen bij uw oom waren gebleven (CGVS I. 14/3/2023, p. 21; CGVS I. 26/4/2023, 8; CGVS S., p. 21). Verder gepeild naar wat er allemaal is gebeurd in die twee dagen verklaart u dat u pas in Servië te weten bent gekomen dat de taliban één keer bij uw huis waren langs geweest (CGVS I. 14/3/2023, p. 22). Uw broer daarentegen verklaart dat hij geen idee heeft van wat er in die twee nachten is gebeurd en dit ook niet te hebben gevraagd (CGVS S., p. 21-22). Zelfs wanneer hij werd geconfronteerd met uw verklaringen over de gebeurtenissen gedurende die twee dagen stelt hij daarvan niet op de hoogte te zijn (CGVS S., p. 22). Dit is geenszins ernstig. Indien jullie familieleden omwille van u en uw broer problemen met de taliban kenden kan er wel degelijk van jullie verwacht worden dat jullie jullie voor deze problemen interesseren. In verband met de vervolgingsfeiten ten opzichte van uw familieleden sinds uw vertrek verklaart u bovendien dat de taliban nog vaak langskomen bij uw ouderlijk huis om jullie en jullie vader te zoeken, namelijk nog één keer om de vijf of zes dagen (CGVS I. 14/3/2023, p. 23). Wie van de taliban langskwamen kan u niet zeggen omdat u er niet naar vroeg (CGVS I. 26/4/2023, p. 8-9). Uw broer verklaarde echter dat B. met een groep van drie of meer talibs al ongeveer zes of zeven keer zijn langsgesproken bij uw moeder (CGVS S., p. 22). Bovenstaande vaststellingen wijzen dan ook op een gebrek aan kennis omtrent de bedreigingen van de taliban ten opzichte van u en uw familie en doen verder ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vrees die u ontleent aan uw weigering om tot de taliban toe te treden.

Wat betreft het grondconflict dient er op gewezen te worden dat zowel u als uw broer een markant gebrek aan kennis over dit grondconflict vertonen naast de incoherente verklaringen die jullie erover afleggen. Zo geeft u bij het eerste onderhoud aan problemen te hebben omwille van verre familie die nu vijanden zijn, meer bepaald de vader van B. die een probleem had met uw familie over akkers en velden (CGVS I. 14/3/2023, p. 17). Hiernaar gepeild tijdens het tweede onderhoud verklaart u dat het grondconflict bestaat tussen uw vader en de neven van uw vader die al lang geleden jullie vijanden zijn en die nu lid zijn van de taliban (CGVS I. 26/4/2023, p. 2). U gevraagd te specificeren over welke neven het gaat stelt u dat ze met zes of zeven broers zijn maar blijkt u hun namen of hun functie bij de taliban niet te kennen (CGVS I. 26/4/2023, p. 3). Indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig zou hebben omwille van een grondconflict met familieleden zou u minstens de namen van deze familieleden mogen kennen. U verklaart verder dat het conflict gaat om twee gronden, één in Bandare Imam Sahed en één Zakharid Kaly die van uw opa en zijn broer waren maar lang geleden gescheiden werden (CGVS I. 26/4/2023, p. 3, 4, 5). U weet evenwel verder

niet hoe groot de gronden waren of welk deel aan uw opa toebehoort (CGVS I. 26/4/2023, p. 3, 4). Wanneer aan uw broer dezelfde vragen worden gesteld verklaart hij eenvoudigweg van niks op de hoogte te zijn omdat het conflict al heel lang geleden is begonnen in de tijd van uw grootouders (CGVS S., p. 14). Tegenstrijdig aan uw verklaringen geeft hij aan dat het conflict bestond tussen uw grootvader en een kennis van uw grootvader (CGVS S., p. 14). Noch deze kennis noch zijn kinderen kent uw broer, noch is hij op de hoogte over welke gronden het gaat of hoe het conflict is begonnen (CGVS S., p. 14). Wanneer bij jullie beiden wordt gepeild naar welke stappen uw familie reeds heeft ondernomen om het conflict op te lossen verklaart u dat jullie drie keer een vergadering met de dorpsouderen en de malik hebben georganiseerd waarbij ook uw neven aanwezig waren, maar dat het niet heeft geholpen (CGVS, I. 26/4/2023, p. 4). Uw broer daarentegen vertelt dat jullie familie niets heeft gedaan (CGVS S., p. 15). Verder gepeild naar wat er nu met de gronden is gebeurd verklaren jullie beiden niet te weten in wiens handen de grond nu is maar dat het waarschijnlijk in de handen is van de vijand omdat ze nu taliban zijn (CGVS I. 26/4/2023, p. 4; CGVS S., p. 15). Dat u en uw broer niet alleen bijzonder weinig kennis hebben over het aangehaalde grondconflict maar dat de flarden die jullie wel kunnen aanhalen dan nog eens tegenstrijdig zijn verhindert dat er enig geloof kan worden gehecht aan jullie vrees omwille van deze twist.

Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde asielmotieven. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de voorgehouden problemen.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De bewijswaarde van uw taskara werd hierboven reeds besproken terwijl de drie andere taskara's slechts de identiteit van de houder duiden zonder dat ze bewijskracht hebben inzake uw asielmotieven. De vier foto's van uw broer tonen hem op enkele locaties in de buurt van jullie woonplaats. Deze foto's dragen niets bij aan de beoordeling van jullie asielmotieven. De brief van uw werkgever in België mist eveneens bewijskracht inzake uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan."

Bijgevolg kan u evenmin de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden omwille van de door u en uw broer aangehaalde asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2023124.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang.

Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er

bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 §1 en §5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de richtlijnen van de UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”, van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging geschetst heeft tijdens zijn verhoor bij de DVZ en bij de commissaris-generaal. Hij stelt dat hij gevlucht is omdat hij en zijn broer gerekruteerd werden door de taliban. Gezien gedeeltelijk geheel Afghanistan in handen van de taliban kwam met als laatste, medio augustus 2021, ook Kabul, had hij geen andere keuze dan te vluchten gelet op zijn profiel. Hij verwijt de commissaris-generaal op basis van een summiere en niet-objectieve motivering te beslissen dat dit niet geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar relevante bepalingen en principes en voert hij aan dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen. Hij meent dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van zijn persoonlijk onderhoud weerhoudt en substantiële appreciatiefouten begaat.

Verzoeker stipt aan dat hij nooit de intentie heeft gehad om verweerder te misleiden aangaande zijn leeftijd. Verder gaat verzoeker in op de rekrutering door de taliban.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM).

Aangaande artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bevestigt hij dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername inderdaad sterk gedaald is, maar dat de situatie nog steeds onstabiel is. Hij meent dat de verandering in conflictdynamiek zeer recent is, waardoor het volgens hem onmogelijk is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken. Hij voegt toe dat ISKP een actor van willekeurig geweld blijft en dat uit een verklaring van het hoofd van UNAMA blijkt dat zij steeds actiever worden en terrein winnen in alle provincies. Hij merkt op dat zij erin slagen aanslagen te plegen op de taliban en dat er dient te worden getwijfeld aan het vermogen van de taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven. Hij stipt aan dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij door de taliban werd gerekruteerd en kon ontsnappen.

Verzoeker stelt in bijkomende orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal geen antwoord biedt op de vraag of sinds de machtsovername de algemene precaire situatie overwegend door de gedragingen van de taliban wordt veroorzaakt waardoor er sprake is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat Afghanistan geleid wordt door een de facto-regering en dat geen enkel land het Islamic Emirate of Afghanistan erkend heeft. Hij vervolgt dat de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking op alle vlakken zijn achteruit gegaan en dat de mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is teruggedrongen. Bijgevolg zouden de taliban niet in staat zijn overeenkomsten te sluiten om de economische en financiële crisis op te lossen, wat leidt tot een voedselcrisis. Hij haalt aan dat ook de administratieve en technische capaciteit zeer beperkt is en dat gelet op het voorgaande geconcludeerd kan worden dat de Afghaanse economie is ingestort en dat dit toe te wijzen is aan één actor, de de-facto-regering. Hij meent dat er een voldoende vergelijkbare situatie is als in het Sufi en Elmi arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Hij herhaalt dat hij reeds meer dan één jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen en dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Hij merkt op dat hij zijn baard scheert, in België werkt, Nederlandse les volgt, ... In dit verband benadrukt hij dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij gezien worden als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of zelfs als spionnen en dat hij dus zou kunnen onderworpen worden aan mensonterende behandelingen.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 29 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;

- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024.

3.2. Op 5 november 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar het arrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023. Verzoeker stipt aan dat hierin werd gesteld dat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie meer dan zes maanden oud waren en bijgevolg niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in het land en waarbij werd gesteld dat er een probleem van onderrapportering bestaat. In een tweede onderdeel zet verzoeker een algemene reactie uiteen op de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Verzoeker concludeert dat de recente berichtgeving uit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden, dat de laatste EUAA nota van mei 2024 gebaseerd is op info tot 31 januari 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden

met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota d.d. 5 november 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 29 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze

bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In een eerste deel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 (A), 2 van de Vluchtelingenconventie aan. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft. Verzoeker herhaalt dat hij een Afghaans staatsburger is en dat hij gevlucht is omdat hij en zijn broer werden gerekruteerd door de taliban. Gezien gedeeltelijk geheel Afghanistan in handen van de taliban kwam met als laatste, medio augustus 2021, ook Kabul, had hij geen andere keuze dan te vluchten, gelet op zijn profiel. Hij stelt aldus een gegronde vrees te hebben voor vervolging door de taliban bij terugkeer en meent dat hij aldus voldoet aan de definitie van vluchteling en om deze reden erkend dient te worden. Hij meent dat de commissaris-generaal middels een summier en niet objectieve motivering oordeelt dat het relaas ongeloofwaardig is.

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat de motivering summier is. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat bestreden beslissing omstandig gemotiveerd is. De commissaris-generaal geeft duidelijk aan waarom er geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Daarnaast poneert verzoeker dat de commissaris-generaal niet objectief zou gemotiveerd hebben, maar gaat hij verder niet in op zijn aantijging. Dit is niet ernstig en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker werkelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Met zijn eerste onderdeel van het middel maakt verzoeker geenszins de schending van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 1(A), 2 van de Vluchtelingenconventie aannemelijk.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker na een zuiver theoretische uiteenzetting, dat in de bestreden beslissing een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen ontbreekt.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing gebaseerd heeft op de op dat ogenblik meest actuele bronnen. Daarnaast heeft de commissaris-generaal op 29 oktober 2024 een aanvullende nota ingediend, waarbij nieuwe elementen, zijnde meer recente bronnen in aanmerking werden genomen.

Voorst betwist verzoeker dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Hij poneert dat een correcte appreciatie van de gegeven verklaringen en bewijsstukken wel degelijk zouden leiden tot een gunstige beslissing.

Hierna gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot zijn leeftijd wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing van zijn broer en meer bepaald naar zijn leeftijdsonderzoek. Verzoeker verwijst voor dit onderdeel naar het verzoekschrift van zijn broer: verzoeker stelde initieel dat hij ongeveer 16 jaar was. Verzoeker is amper geschoold, hij heeft enkel af en toe madrassa gevolgd. Hij heeft altijd ongeveer geweten hoe oud hij was, maar zoals veel Afghanen wist hij dit niet exact. Met betrekking tot de kennis van eigen leeftijd van Afghanen, verwijst hij naar recente landeninformatie. De bron voegt eraan toe dat het idee dat de kindertijd eindigt op 18 wordt gezien als een westerse constructie en dat in een land waar de grote meerderheid van de mensen hun geboortedatum of leeftijd niet kent, volwassen worden op 18 'heel weinig zin heeft' en velen vaak hun leeftijd schatten. Verzoeker blijft bij de leeftijd die op zijn taskara stond, waarvan hij tevens een kopie neerlegde. Verzoeker stelt dat hij nooit de intentie heeft gehad om de autoriteiten te misleiden. Hij verklaarde wat hem verteld werd dat op zijn taskara stond. Dit doet volgens verzoeker allesbehalve afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing waarom hij van oordeel is dat de broer van verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd, en wat voor gevolgen hij daar precies aan koppelt. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas volledig gelijklopend is met dat van zijn broer, verwijst de commissaris-generaal dus naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn broer:

“Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd en de eraan verbonden levensomstandigheden voor uw komst naar België. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 20 augustus 2021 16,6 jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 15 september 2021 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 28 februari 2005 naar 1 januari 2002 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat de rechten van het kind niet op uw van toepassing zijn, ook geeft u door u valselyk als een minderjarige voor te doen geen zicht op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U blijft beweren dat u 16 jaar oud was bij aankomst in België (CGVS I. 14/3/2023, p.4). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een aanzienlijk lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo’n drie tot vijf jaar ouder bent verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt en de kennis die van u verwacht kan worden, de hele voorstelling dat de taliban u kort voor uw vertrek als student geschikt achtten om aan de jihad deel te nemen komt volledig op de helling te staan voeren (CGVS I. (...) 14/3/2023, p. 9, 10, 11, 14).

Uw taskara kan overigens geen soelaas bieden. U verklaart immers dat u uw taskara vier maanden na uw aankomst in België heeft laten opmaken en dat u erop heeft laten zetten dat u negentien jaar oud was omdat u deze leeftijd in België meekreeg (CGVS I. 14/3/2023, p.5). Niet alleen doet uw bewering dat u vanuit België een taskara kan laten maken met de door u gewenste gegevens de bewijswaarde van deze taskara teniet, ook staat er op deze taskara vermeld dat het stuk opgemaakt werd op 20/3/1400 (Afghaanse kalender, 31 mei 2021). Deze uitgiftedatum valt niet te rijmen met uw bewering dat u dit stuk liet opmaken vier maanden na uw aankomst in België op 20 augustus 2021. Ook deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde taskara en sterkt de bevinding dat het een vals stuk betreft. Te meer daar uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse stukken gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan het enige stuk dat u aanbrengt om uw identiteit te staven maakt niet alleen dat u uw nalaat om uw identiteit aan te tonen, maar ook dat uw pogingen om de Belgische asielinstanties te misleiden het geloof in uw beschermingsnood aanzienlijk fnuiken.”

Verzoeker komt wat betreft dit motief niet verder dan te stellen dat men in Afghanistan iemands leeftijd enkel kan schatten, en zijn broer de asielinstanties niet heeft willen misleiden, en volhardt verder in diens eerdere verklaringen. Daarmee slaagt verzoeker er echter niet in voormelde motivering te weerleggen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoekers broer had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers broer heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Bovendien, zelfs al zou de geschatte standaardafwijking in leeftijd van zijn broer van twee jaar van toepassing zijn, dan nog was zijn broer minstens 19,5 jaar oud toen hij in België aankwam. Dat betekent dus dat de broer van verzoeker minstens drie jaar ouder was dan hij wilde laten geloven. Dit is vanzelfsprekend een erg significant verschil. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelyk dat de verklaringen van zijn broer omtrent zijn leeftijd aannemelyk zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de broer van verzoeker terecht oordeelde dat *“(…) u door u valselyk als een minderjarige voor te doen geen zicht (geeft) op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een aanzienlijk lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo’n drie tot vijf jaar ouder bent verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt en de kennis die van u verwacht kan worden, de hele voorstelling dat de taliban u kort voor uw vertrek als student geschikt achtten om aan de jihad deel te nemen komt volledig op de helling te staan voeren.”* De Raad acht deze motieven pertinent en maakt ze dan ook de zijne.

Daarnaast weerlegt verzoeker geenszins de motivering die betrekking heeft op de taskara. De uitgiftedatum strookt niet met de verklaringen van verzoekers broer aangaande het moment van opmaak van de taskara. Geheel terecht hecht de commissaris-generaal in casu geen bewijswaarde aan de taskara.

De Raad stelt dan ook vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat de broer van verzoeker, maar evenmin verzoeker zelf, elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel. Uit het betreffende leeftijdsonderzoek is immers gebleken dat niet alleen de broer van verzoeker, maar ook verzoeker zelf meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker betwist dit ook niet.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Verzoeker vervolgt dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat zijn broer in september 2021 de leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van twee jaar. Hij kon dus op het moment van rekrutering rond de 19 jaar oud zijn. Verzoeker stipt aan dat in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan leeftijd. Er wordt enkel gekeken naar de uiterlijke kenmerken om te bepalen of iemand minderjarig zou kunnen zijn. De broer van verzoeker oogt jong, had op het moment van rekrutering geen baardgroei, waardoor de taliban aannam dat hij minderjarig was. Dit element ondermijnt volgens verzoeker op geen enkel vlak de geloofwaardigheid van de broer van verzoeker.

Voormelde argumentatie van verzoeker (of liever: de broer van verzoeker, want verzoeker citeert enkel uit diens verzoekschrift) doet er vanzelfsprekend niets aan af dat de broer van verzoeker loog over zijn leeftijd, en bovendien op flagrante wijze aangezien hij drie tot vijf jaar ouder is dan hij had aangegeven. Los van hoe de broer van verzoeker er uitzag op het moment van de beweerde rekrutering door de taliban tast deze flagrante leugen de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig aan. Zoals hierboven al aangegeven is de Raad immers ook van oordeel dat de broer van verzoeker, door zich valselyk als een minderjarige voor te doen, geen zicht (geeft) op zijn werkelijke identiteit en zijn leven voor zijn komst naar België. Dat hij hardnekkig vasthoudt aan zijn minderjarigheid doet besluiten dat hij doelbewust een aanzienlijk lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van zijn nood aan bescherming te misleiden. Zijn leeftijd bepaalt immers in grote mate zijn identiteit en levensomstandigheden in zijn land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat hij in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo'n drie tot vijf jaar ouder is, verandert niet alleen de positie die hij in zijn vluchtverhaal inneemt en de kennis die van hem verwacht kan worden, de hele voorstelling dat de taliban hem kort voor zijn vertrek als student geschikt achtten om aan de jihad deel te nemen, komt volledig op de helling te staan.

Verzoeker beweert wel dat zijn broer er op het moment van de rekrutering jong uitzag en geen baardgroei had, maar beperkt zich hierbij tot loutere niet verifieerbare verklaringen.

Voorts gaat verzoeker in op de rekrutering door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar enkele bronnen waaruit moet blijken dat gedwongen rekrutering bijna niet voorkomt in Afghanistan. De bron "Afghanistan. Targeting of Individuals" waar de bestreden beslissing naar verwijst, stelt dat er geen informatie werd gevonden met betrekking tot gedwongen rekrutering in Afghanistan. Dit betekent echter niet dat het niet gebeurt, er is gewoon geen informatie. Bovendien betreft het een bron van augustus 2022, een jaar na de machtsovername door de taliban. Natuurlijk is er thans minder sprake van gedwongen rekrutering, nu de taliban de macht reeds in handen heeft. Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar de bron "Recruitment by armed groups". Hieruit blijkt echter dat gedwongen rekrutering wél voorkomt in regio's waar de taliban onder druk staat. Specifiek in de provincie Kunduz, was eveneens sprake van rekruteringen. Verder stelt het rapport dat de taliban inderdaad mensen en hun families bedreigden en zelfs vermoordden die weigerden zich aan te sluiten. Ten slotte vermeldt dit rapport ook duidelijk dat de taliban kinderen gedwongen rekruteerden. Ten tijde van de poging tot rekrutering was hij nog quasi minderjarig. Uit andere bronnen blijkt eveneens dat (jonge) Afghanen daadwerkelijk gedwongen gerekruteerd en bedreigd worden en werden.

Verzoeker haalt aan dat volgens hem gedwongen rekruteringen wel degelijk voorkomen. Hij lijkt daarbij echter uit het oog te verliezen dat de commissaris-generaal zich niet enkel op voormelde bronnen baseert en het feit dat rekrutering volgens hem zelden zou voorkomen om te concluderen dat de rekrutering van verzoeker en zijn broer door de taliban niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal baseert zich immers ook op een hele reeks pertinent niet overtuigende verklaringen, tegenstrijdigheden tussen het relaas van verzoeker zelf en zijn broer over de rekrutering, zeer gebrekkige kennis over de talibanleden, en het gebrek aan enige genomen veiligheidsmaatregelen. Deze vaststellingen blijken bovendien uit het administratief dossier, en verzoeker betwist ze ook niet. De commissaris-generaal motiveert immers als volgt in de bestreden beslissing:

"Uw verklaringen omtrent de manier waarop de taliban jongens rekruteerden in de madrassa zijn immers niet overtuigend. U gevraagd te vertellen wat er allemaal gebeurde als de taliban naar de madrassa kwamen

verklaarde u dat ze aan degenen die geen baard hadden vroegen om aan één kant te staan en de andere met een volgroeide baard aan de andere kant. De jonge mannen met baard werden verplicht om hun namen door te geven en degenen die dit weigerden of probeerden te liegen werden geslagen (CGVS I. 14/3/2023, p. 14). U verder gevraagd wat er allemaal gezegd werd verklaart u dat ze zeiden dat jullie moeten vechten tegen degenen die het land zijn binnengevallen om het land te bevrijden en dat jullie beloond zouden worden in het paradijs (CGVS I. 14/3/2023, p. 14, 18; CGVS I. 26/4/2023, p. 6). Wanneer ook uw broer werd gevraagd naar die ene keer dat hij de taliban in de madrassa zag verklaart hij eveneens dat ze oproepen de buitenlanders en de ongelovige soldaten van het Afghaans leger te bevechten ten einde in het paradijs beloond te worden (CGVS S., p. 9, 10, 18). Het is weliswaar niet aannemelijk dat de taliban door middel van enkele algemeen bekende en niet-uitgewerkte stellingen naar het hoofd van jongelingen te werpen ze hen trachten te overhalen om hun leven te geven aan het bestrijden van de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen.

Verder stelt u dat de jongens die op de lijst stonden één of twee dagen kregen om zich voor te bereiden voordat ze werden meegenomen door de taliban (CGVS I. 14/3/2023, p. 10). U gevraagd wat jullie moesten doen als voorbereiding stelde u ook niet te weten waarom ze die tijd gaven maar dat jullie ouders op de hoogte moesten stellen dat jullie met de taliban meegingen en extra kleren moesten meenemen (CGVS I. 14/3/2023, p. 10, 15; CGVS I. 26/4/2023, p. 7). Het is echter bijzonder merkwaardig dat de taliban zomaar nog voor de jongeren daadwerkelijk overtuigd waren, vroegen om zich voor te bereiden en over twee dagen terug te komen naar de madrassa om mee de jihad te gaan voeren. Het risico dat de jongens vluchten is dan ook zeer groot wanneer dat wordt verteld aan nog niet-overtuigde jongeren, zeker in het geval van uw broer die slechts één keer de preken van de taliban te horen kreeg. U geeft zelf dat het gebeurde dat de uitgekozen jongens wegliepen waardoor er niet begrepen kan worden waarom de taliban aan deze werkwijze zou vasthouden (CGVS I. 14/3/2023, p. 11). Aan jullie beiden de vraag gesteld waarom de taliban de jongeren niet ineens gedwongen meenamen gezien het risico dat ze in die paar dagen de mogelijkheid hadden om te verklaren jullie dit niet te weten al oppert uw broer de hypothese dat de taliban misschien zonder vervoer kwamen (CGVS I. 14/3/2023, p. 11; CGVS I. 26/4/2023, p. 7; CGVS S., p. 20). Aangezien de taliban telkens op een duidelijke manier tewerk gingen door om de paar maanden een studenten uit de madrassa in te lijven kan er niet aangenomen dat een praktische beletsel achter hun werkwijze schuil zou gaan.

Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat u en uw broer weinig tot geen kennis hadden over talibanleden die in het dorp opereerden. U gevraagd naar talibs in uw dorp verklaarde u B. te kennen die een verre neef van uw vader was en nog twee andere mensen A. en O. die lang geleden waren omgekomen bij een bombardement (CGVS I. 14/3/2023, p. 12). U gevraagd of u ook talibs kende die aanwezig waren in uw dorp de maanden voor uw vertrek verklaart u dat er in die periode andere taliban waren die u niet kende (CGVS I. 14/3/2023, p. 12). Ook uw broer verwijst enkel naar B. die samen met twee andere talibanleden jullie namen hadden opgeschreven in de madrassa. Namen van andere talibs blijkt hij niet te kennen (CGVS S., p. 7). Indien de taliban daadwerkelijk al sinds jaren geleden naar uw dorp kwamen en ze de laatste maanden voor jullie vertrek in die mate de controle over uw dorp hadden dat ze hun gedragsregels konden afdwingen, zoals uw broer vertelt, zouden jullie een betere kennis van de talibanleden in uw dorp en regio mogen hebben (CGVS I. 14/3/2023, p. 12; CGVS S., p. 6, 7). Daarnaast is het evenzeer bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat u geen enkele informatie kon geven over jongeren die effectief uit de madrassa gerekruteerd werden door de taliban. Hiernaar gepeild verklaart u dat de taliban veel jongens hadden gerekruteerd waaronder uw neven die ook naar de madrassa gingen (CGVS I. 14/3/2023, p. 15). U gevraagd naar nog andere voorbeelden gaf u opnieuw de namen van A. en O. die lang geleden bij de taliban zaten en overleden bij een bombardement (CGVS I. 14/3/2023, p. 15). Wanneer ook aan uw broer werd gevraagd of hij naast uw neven nog andere dorpelingen kende die werden gerekruteerd door de taliban verklaarde hij dat de taliban veel mensen hebben meegenomen maar hij zelf niemand persoonlijk kende (CGVS S., p. 9). Ook wat betreft dorpelingen die gevlucht waren verklaarde uw broer dat er veel mensen omwille van deze problemen vluchtten maar daar verder geen informatie over te hebben omdat er al duizenden mensen waren vertrokken en Zakhel de grootste etnische groep is in Kunduz (CGVS S., p. 19). Ook indien de Zakhel daadwerkelijk een groot dorp is kan er van u en uw broer verwacht worden dat jullie de namen van jullie medestudenten die ingelijfd werden zouden kennen indien de taliban daadwerkelijk jullie madrassa als rekrutenpool beschouwden (CGVS S., p. 9). De ernstige lacunes in jullie vluchtverhaal ondermijnen verder het geloof in jullie vrees voor de taliban.

Voorts is het gebrek aan enige genomen veiligheidsmaatregelen allerminst aannemelijk. U gevraagd waarom u en uw broer naar de madrassa bleven gaan ondanks dat jullie wisten van de rekruteringen door de taliban en dat er een risico was om zelf meegenomen te worden verklaren jullie dat jullie vroeger niet echt in gevaar waren omdat jullie namen nog niet op de lijst stonden en dat jullie er nooit aan hebben gedacht dat jullie namen op een dag op de lijst zouden komen (CGVS I. 14/3/2023, p. 21; CGVS I. 26/4/2023, p. 8). U verder gevraagd waarom u dacht dat ze uw naam niet zouden opschrijven stelt u dat u toen minderjarig was en die laatste keer werden jullie namen opgeschreven omdat B. was gekomen en hij jullie al kende (CGVS I. 26/4/2023, p. 8). Uw broer stelt eveneens dat jullie niet wisten dat ze ook achter jullie zouden komen en dat hij zelf niet aanwezig was in de madrassa de vorige keren maar dat hij verder ook niet wist waarom hij is

blijven gaan ondanks dat jullie op de hoogte waren van de aanwezigheid van de taliban (CGVS S., p. 20). Uw verdere vergoelijking dat alles toevallig was en dat het soms gebeurde met andere jongens maar u en uw broer nooit hebben gedacht dat het ook bij jullie zou gebeuren houdt echter geen steek in aangezien u al op de hoogte was dat de taliban om de twee à drie maanden de oudere jongens met een baard eruit kozen om te rekruteren en het hierboven aangehaalde leeftijdsonderzoek heeft aangetoond dat niet alleen uw broer maar ook u meerderjarig was bij uw vertrek uit Afghanistan (CGVS I. 14/3/2023, p. 21; CGVS S., p. 4, 11). Het valt dan ook niet te begrijpen dat u zelfs nadat veel jongeren gerekruteerd werden doorheen de jaren nog steeds het risico nam om samen met uw broer naar de madrassa te gaan en zelfs uw broer op geen enkel moment waarschuwde dat ze de volwassen jongens eruit kozen om de jihad mee te gaan voeren (CGVS I. 26/4/2023, p. 7). Het is in die zin bijzonder merkwaardig dat zowel u als uw ouders, die eveneens op de hoogte waren van de rekruteringspraktijk, geen maatregelen namen om aan de rekruteringsdrang van de taliban te vermijden (CGVS S., p. 20-21).

Tot slot leggen u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de concrete feiten die zich hebben afgespeeld in de madrassa op het moment dat jullie beide namen werden opgeschreven door B. Zo stelt u dat vijf of zes talibanleden waaronder B. binnenkwamen in de madrassa en ze de jonge studenten van de studenten met een baard scheidden (CGVS I. 14/3/2023, p. 16). Uw broer daarentegen spreekt over drie talibanleden waarvan één bij de deur bleef staan, de andere aan het praten was en B. de namen van de jongens opschreef (CGVS S., p. 13). Daarnaast beweert u dat u eerst in de rij met de jonge kinderen stond waarna één van de talibanleden aan uw kleren had getrokken en zei dat u in de rij van de volwassenen moest staan, terwijl uw broer verklaart dat u meteen in de rij van de volwassenen was gaan staan (CGVS I. 14/3/2023, p. 16; CGVS S., p. 20). Ook zegt u dat de taliban duidelijk zeiden dat ze over twee dagen gingen terugkomen naar de madrassa en dat jullie dan aanwezig moesten zijn (CGVS I. 26/4/2023, p. 7). Uw broer verklaart echter dat ze morgen of een andere dag gingen terugkomen om jullie mee te nemen zonder de juiste dag te specificeren (CGVS S., p. 20). Overigens is het opmerkelijk dat uw broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat de taliban huis aan huis rekruteerden en ze naar jullie huis waren gekomen om jullie namen op te schrijven zonder ook maar één keer de madrassa te hebben vermeld (CGVS vragenlijst S., vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd ontkent uw broer dit gezegd te hebben en verklaart hij wel de madrassa te hebben vermeld. Als verklaring werpt hij op dat de tolk het misschien niet goed had begrepen (CGVS S., p. 21). Zijn vergoelijking kan echter niet weerhouden worden aangezien hij zijn verklaringen in niet mis te verstane bewoordingen liet optekenen en zijn verklaringen na afloop ter bevestiging aan hem voorgelezen werden. De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden schaden opnieuw zeer ernstig het geloof in jullie asielrelaas.”

De Raad is dan ook, samen met de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Voormelde motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en de Raad maakt ze hem eigen.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt daarnaast ook nog melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als ‘verwesterd’, omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker wijst erop dat hij bijna drie jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban dit als een ongelovig land beschouwt. Zijn verblijf buiten Afghanistan heeft ertoe geleid dat hij andere waarden en normen ontwikkeld heeft die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Verzoeker scheert zijn baard, draagt westerse kledij, werkt, volgt Nederlandse les en de inburgeringscursus. Verzoeker benadrukt dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind, of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen worden blootgesteld kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving

en opstandelingen. Verzoeker zal volgens hem onderworpen worden aan mensonterende handelingen als hij zou terugkeren naar Afghanistan.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in

media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA,

"Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (Ministry of Communications and Information Technology) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

Het louter verwijzen naar zijn verblijf van bijna drie jaar in België en het ongestaafd stellen dat hij zijn baard scheert, westerse kledij draagt, werkt, en Nederlandse les en de inburgeringscursus volgt, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Waar verzoeker stelt dat hij werkt, betreft dit weliswaar een lovenswaardig element en toont dit aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat dit op zich niet voldoende is opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Verzoeker schetst geenszins een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België, in casu volgens verzoeker zelf bijna drie jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse

normen en waarden. Bovendien had verzoeker op het moment dat hij Afghanistan verliet al een zekere maturiteit en was hij reeds gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het

leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een ‘reëel risico’ loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip ‘ernstige schade’ door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar een risicoprofiel als familielid van een beveiligingsmedewerker voor Amerikaanse instellingen alsook door zijn verwesterd uiterlijk (tattoos), kan de Raad enkel vaststellen dat zulks niet overeenstemt met zijn verklaringen. Op dit punt is sprake van een slordig opgesteld verzoekschrift, waarbij duidelijk zinnen uit een ander verzoekschrift zijn blijven staan. Er kan aangenomen worden dat verzoeker zich beroept op de aangevoerde vluchtmotieven. Hierbij kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban, al dan niet omwille een (toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest 'Sufi en Elmi' zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest 'Sufi en Elmi', is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in 'Sufi en Elmi'. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat

de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest 'Sufi en Elmi' wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest 'Sufi en Elmi' nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest 'Sufi en Elmi' werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en

aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het Afghanistan Freedom Front (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als 'meest actieve groep' tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als 'veel minder actief dan in 2022'. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5) De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregisteerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiietische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30). In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41

geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF. UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden. In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022. Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als 'explosies/geweld op afstand'. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als 'gevechten', 33 als 'explosies/geweld op afstand' en 105 als 'geweld tegen burgers' (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunduz geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU